

Filip [2]: „Když po dělení 2 dá zbytek 0, je sudé, když dá zbytek 1, je liché.“

Gita [2]: „Když končí číslicí 0, 2, 4, 6, nebo 8, je sudé, když končí lichou číslicí, je liché.“

Hugo [2]: „Když se děti dají do dvojic a jeden přebývá, je jich lichý počet.“

U.: „Výborně, máte 4 vymezení pojmů lichý a sudý. Které z nich pochopí druhák?“

Gita [2]: „Moje, nebo Hugovo, nebo Evino. Určitě ne Cyrilovo. Ani Filipovo.“

Igor [3]: „Já bych mu nic nevnucoval. Dal bych mu úlohu, která mu pomůže vymezení objevit. Já umím jen to, co si sám objevím. Když mi to někdo řekne, tak mne to nebaví a zapomenu to.“

U.: „Velice souhlasím s Igorem. Tak jakou úlohu dáme druhákovi, aby sám řekl třeba to Hugovo vymezení?“

To byla náročná výzva. Až po delším hledání zazněla první pěkná úloha, která měla druháka dovést k vymezení pojmů sudý/lichý podle Huga. Úlohu vytvořil Jiří.

Jiří [2]: „Děti stojí v dlouhém dvojstupu. Vidíš jen jeho konec. Jak poznáš, zda je v dvojstupu sudý, nebo lichý počet dětí?“

Další pěknou úlohu, která by druháka navedla na vymezení Gity, vytvořila Karolína.

Karolína [3]: „Máš dvojmístné číslo AB. Máš říct, zda je sudé, nebo liché; můžeš si říct o jednu, ale jen jednu z obou číslic – a já ti ji řeknu. O kterou číslici si řekneš?“

Bára nakonec řekla, že zkusí dát bráškově úlohu Jiřího. Dodala: „Když mám dva dvojstupy a v každém přebývá jeden žák, dvojstupy spojím a ty dva přebývající žáci se chytí za ruce. Všech bude sudý počet.“

V diskusi z úst žáků zazněly tři klíčové myšlenky, k nimž úloha žáky navádí. Je to myšlenka:

- * metakognitivní: Zdůvodňování vyžaduje jasné a přesné pojmy. (Eva)
- * kognitivní: Existuje více způsobů vymezení pojmů sudý a lichý. (Cyril, Filip, Gita, Hugo)
- * edukační: Vysvětlování není nejúčinnější cesta, jak někoho dovést k poznání; účinnější je promyšlená série úloh, jejichž řešením žák daný poznatek sám odhalí. (Igor)